طی یک سال گذشته یکی از مهم‌ترین میادینی که رژیم اسرائیل در آن شکست سختی را متحمل شد مربوط می‌شود به جنگ روایت‌ها به گفته جان مرشایمر نظریه پرداز برجسته آمریکایی در این جنگ ۹۵ درصد مردم جهان با روایت فلسطین از جنگ همراهی کرده و جنایات رژیم اسرائیل را محکوم کردند. این اتفاق مهم ممکن نبود مگر به همت و مجاهدت خبرنگاران و روزنامه نگاران فلسطینی حاضر در میدان جنگ. نزدیک به ۲۰۰ خبرنگار، عکاس و فیلم بردار با نثار جان خود در غزه درخت حقیقت را آبیاری کردند و نگذاشتند دروغ جای حقیقت را بگیرد و جای ظالم و مظلوم و قاتل و قربانی عوض شود. در مقابل رسانه‌های جریان اصلی در غرب با سرپوش گذاشتن به جنایات اسرائیل در عمل به شریک جرم رژیم صهیونیستی و دولت‌های خود در نسل کشی ملت فلسطین تبدیل شدند. در ادامه ترجمه مقاله‌ای از «جاناتان هوک» روزنامه نگار و نویسنده سرشناس انگلیسی را با هم مرور می‌کنیم. وی چگونگی کتمان نسل کشی اسرائیل در غزه، سانسور فلسطینی‌ها و فشار دولت‌های غربی و به خصوص انگلیس به خبرنگاران افشاگر جنایت‌های اسرائیل را توضیح می‌دهد.

سرویس خارجی کیهان

رسانه‌های غربی و ذبح حقیقت

با کتمان نسل‌کشی ملت فلسطین در غزه

مترجم: سیدمحمد امین‌آبادی

نظاره‌گری رسانه‌های غربی از دور

اسرائیل می‌دانست که اگر بتواند مانع گزارشگری مستقیم خبرنگاران خارجی از غزه شود، آن خبرنگاران در نهایت رویدادها را به شیوه‌ای پوشش خواهند داد که بیشتر باب میل اسرائیل باشد. آنها هر گزارشی از یک جنایت جدید اسرائیلی را- اگر اصلاً آن را پوشش دهند- با عباراتی چون «حماس ادعا می‌کند» یا «اعضای خانواده‌های غزه ادعا می‌کنند» پوشش خواهند داد. همه چیز به صورت روایت‌های متضاد ارائه خواهد شد نه به عنوان واقعیت‌های مشهود. مخاطبان احساس نااطمینانی، تردید و بی‌تفاوتی خواهند کرد. اسرائیل خواهد توانست کشتارهای خود را پنهان کند. انزجار طبیعی ناشی از یک نسل‌کشی تعدیل و کاهش خواهد یافت.

به مدت یک سال، باتجربه‌ترین خبرنگاران جنگ شبکه‌های جهانی در هتل‌های خود در اسرائیل مستقر شده‌اند و از دور به غزه نگاه می‌کنند. داستان‌های انسانی آنها، که همیشه در مرکز گزارش‌های جنگ قرار دارند، بیشتر بر روی رنج‌های محدودتر اسرائیلی‌ها نسبت به فاجعه گسترده‌ای که برای فلسطینی‌ها در حال وقوع است، تمرکز کرده‌اند. به همین دلیل است که مخاطبان غربی مجبور شده‌اند یک روز وحشت برای اسرائیل، در تاریخ ۷ اکتبر ۲۰۲۳ (۱۵ مهر ۱۴۰۲) را به‌طور متمرکز و با شدت بیشتری از یک سال وحشت روزانه در غزه برای ملت فلسطین تجربه کنند و این در حالی است که دادگاه جهانی اقدامات اسرائیل در غزه را به‌عنوان یک نسل‌کشی «محتمل» ارزیابی کرده است. به همین دلیل است که رسانه‌های غربی مخاطبان خود را در رنج‌های خانواده‌های حدود ۲۵۰ اسرائیلی که اسیر شده‌اند را به اندازه رنج‌های ۲.۳ میلیون فلسطینی که هر هفته و هر ماه بمباران می‌شوند و گرسنه می‌میرند، غرق کرده‌اند. به همین دلیل است که مخاطبان در معرض روایت‌هایی قرار گرفته‌اند که تخریب غزه را به‌عنوان «بحران بشردوستانه» توصیف می‌کنند نه تابلویی که اسرائیل روی آن همه قوانین شناخته شده جنگ را پاک می‌کند. در حالی که خبرنگاران خارجی مطیعانه در اتاق‌های هتل خود نشسته‌اند، روزنامه نگاران فلسطینی یکی پس از دیگری در یکی از بزرگ‌ترین قتل عام روزنامه نگاران در تاریخ کشته می‌شوند. اسرائیل اکنون این روند را در لبنان تکرار می‌کند. پنجشنبه شب گذشته اسرائیل به محل اقامتی در جنوب لبنان که سه خبرنگار در آن اقامت داشتند، حمله کرد همه آنها کشته شدند.

به عنوان نشانه‌ای از اینکه اقدامات اسرائیل چقدر عمدی است، این هفته ارتش اسرائیل ۶ خبرنگار شبکه الجزیره را اعضای جنبش حماس و جهاد اسلامی معرفی کرد و اعلام کرد آنها تروریست هستند. گزارش‌ها حاکی از آن است که آنها آخرین خبرنگاران فلسطینی باقی‌مانده در شمال غزه هستند، جایی که اسرائیل آن را مسدود کرده است و در حال اجرای طرح کلی خود در آن است. اسرائیل نمی‌خواهد هیچ‌کس برنامه اسرائیل برای نابودی شمال غزه از طریق گرسنگی دادن به ۴۰۰,۰۰۰ فلسطینی که هنوز در آنجا هستند و اعدام باقی مانده‌ها به عنوان «تروریست» را رصد کند. این ۶ خبرنگار به فهرست بلندبالایی از از جمله پزشکان، کارکنان کمک‌های انسانی و نیروهای صلح‌بان سازمان ملل، ملحق می‌شوند که اسرائیل در راستای اجرای طرح نسل‌کشی خود در غزه به آنها برچسب تروریست زده است

همدلی رسانه‌های غربی با اسرائیل

شاید پایین‌ترین نقطه اهلی‌سازی خبرنگاران خارجی توسط اسرائیل، این هفته در گزارشی از «سی ان ان» رخ داد. در ماه فوریه(اسفند) کارکنان افشاگر این شبکه فاش کردند که مدیران آن به طور فعال جنایات اسرائیل را پنهان کرده و سعی در نمایش بهتر و همدلانه‌تر اسرائیل دارند.

در یک داستان که چارچوب آن باید غیرقابل تصور می‌بود- اما متأسفانه بیش از حد قابل پیش‌بینی بود- سی ان ان در گزارشی به روح و روان زخمی سربازان اسرائیلی پرداخته است که در غزه دچار آسیب روحی شده‌اند که در برخی موارد به خودکشی این سربازان منجر شده است. به نظر می‌رسد ارتکاب نسل‌کشی می‌تواند برای سلامت روانی فرد آسیب‌زا باشد. یا همان‌طور که سی ان ان توضیح داد، این مصاحبه‌ها «پنجره‌ای به بار روانی‌ای که جنگ بر جامعه اسرائیل تحمیل می‌کند، فراهم می‌آورد»

سی ان ان در مقاله طولانی خود جنایت‌هایی که سربازان به ارتکاب آن‌ها اعتراف می‌کنند تنها به عنوان پس‌زمینه‌ای از جنگ به حساب می‌آورد. در این گزارش سربازان اسرائیلی به عنوان قربانیان واقعی معرفی می‌شوند، حتی در حالی که در حال ارتکاب نسل‌کشی علیه مردم فلسطین هستند. یک راننده بولدوزر به نام «گای زاکن» به سی‌ان‌ان گفت که نمی‌توانست بخوابد و به خاطر «چیزهای بسیار سختی» که دیده و مجبور به انجام آن‌ها در غزه بوده، گیاه‌خوار شده است. «زاکن» در شهادتی در کنست، پارلمان اسرائیل در ماه ژوئن(خرداد) گفت که در بسیاری از مواقع، سربازان مجبور بودند «صدها نفر از فلسطینی‌ها را مرده و زنده با بولدوزر زیر بگیرند... همه‌چیزشان بیرون می‌زد.»

تنها در یک جهان خبری موازی عجیب می‌توانست «بار روانی» سربازانی که بولدوز بر روی اجساد فلسطینی‌های زخمی و کشته شده می‌راندند به عنوان داستان مطرح شود. پس از واکنش شدید مخالطبان در فضای آن لاین، سی ان ان یادداشت سردبیری خود را در ابتدای مقاله اصلاح کرد که در بخشی از آن آمده بود:«این داستان شامل جزئیاتی درباره خودکشی است که ممکن است برای برخی از خوانندگان ناراحت‌کننده باشد». فرض بر این بود که خوانندگان خودکشی سربازان اسرائیلی را ناراحت‌کننده خواهند یافت، اما به طور واضح افشای این موضوع که آن سربازان به طور روتین بر روی اجساد فلسطینیان رانندگی می‌کردند، چیزی نیست که آن‌ها را ناراحت کند، به طوری که زاکن توضیح داد: «همه اجزای بدن فلسطینی‌ها بیرون می‌زند.»

ممنوعیت ورود به غزه

سرانجام، با گذشت یک سال از جنگ نسل کشی اسرائیل، که اکنون به سرعت در لبنان گسترش یافته است، برخی صداها با تاخیر بسیار بلند شده و خواستار ورود خبرنگاران خارجی به غزه هستند. این هفته در اقدامی که احتمالاً در آستانه انتخابات نوامبر(۱۵ آبان) طراحی شده است تا خود را با رای دهندگانی که از همدستی حزب دموکرات در نسل کشی اسرائیل در غزه خشمگین هستند همراه نشان دهد، ده‌ها عضو دموکرات کنگره آمریکا به جو بایدن رئیس‌جمهور آمریکا نامه نوشته و از او خواستند تا از اسرائیل بخواهد تا به خبرنگاران «دسترسی بدون مانع» به این نوار غزه بدهد. انتظار نداشته باشید که این درخواست نتیجه‌ای داشته باشد.

رسانه‌های غربی در اعتراض به محرومیت خود از ورود به غزه در طول یک سال گذشته - به دلایل متعدد- بسیار کم کاری کرده‌اند. با توجه به بی‌توجهی کامل اسرائیل در بمباران‌های خود رسانه‌های بزرگ نمی‌خواستند خبرنگارانشان به خاطر حضور در مکان نامناسب مورد اصابت یک بمب ۲۰۰۰ پوندی قرار گیرند. این ممکن است تا حدی به دلیل نگرانی برای سلامت آنها باشد. اما احتمالاً نگرانی‌های بدبینانه تری وجود دارد.وجود خبرنگاران خارجی در غزه که هدف بمباران قرار گرفته یا توسط تک‌تیراندازها اعدام شوند، رسانه‌ها را در تقابل مستقیم با اسرائیل و ماشین لابی بسیار قدرتمند آن قرار می‌دهد.

پاسخ اسرائیل کاملا قابل پیش‌بینی خواهد بود این که روزنامه نگاران به دلیل تبانی با «تروریست‌ها» کشته شده‌اند یا اینکه از آن‌ها به عنوان «سپر انسانی» استفاده می‌شود؛ بهانه‌ای که اسرائیل بارها و بارها برای توجیه هدف قرار دادن پزشکان در غزه و حافظان صلح سازمان ملل در لبنان مطرح کرده است. اما یک مشکل بزرگ‌تر وجود دارد. رسانه‌های جریان اصلی نمی‌خواستند در موقعیتی قرار بگیرند که روزنامه‌نگارانشان آن‌قدر به «صحنه جنگ» نزدیک باشند که در خطر ارائه تصویر واضح‌تری از جنایات جنگی اسرائیل و نسل‌کشی آن باشند.

فاصله کنونی رسانه‌ها از محل جرم به آن‌ها امکان انکار معتبر جنایات اسرائیل در غزه را می‌دهد. در درگیری‌های قبلی، خبرنگاران غربی به عنوان شاهد خدمت کرده‌اند و در تعقیب رهبران خارجی به دلیل جنایات جنگی کمک کرده‌اند. این اتفاق در جنگ‌هایی که با تجزیه یوگسلاوی همراه بود، رخ داد و بدون شک اگر «ولادیمیر پوتین»، رئیس‌جمهور روسیه به دادگاه لاهه تحویل داده شود، بار دیگر این اتفاق خواهد افتاد. اما آن شهادت‌های روزنامه‌نگاری برای به بند کشیدن دشمنان غرب به کار گرفته می‌شوند نه برای نزدیک‌ترین متحد آن.

رسانه‌های جریان اصلی در غرب نمی‌خواهند در موقعیتی قرار بگیرند که روزنامه‌نگارانشان آن‌قدر به «صحنه جنگ» نزدیک باشند که در خطر ارائه تصویر واضح‌تری از جنایات جنگی اسرائیل و نسل‌کشی آن باشند.

فلسطینی‌ها و حامیانشان به‌طور مکرر از آنتن‌های پخش در رسانه‌های غربی کنار گذاشته می‌شوند یا تحت پرسش‌های تحقیرآمیز قرار می‌گیرند.

رسانه‌ها نمی‌خواهند خبرنگاران آنها شاهد اصلی محاکمه در محکمه‌های آینده بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر اسرائیل و یوآو گالانت، وزیر دفاع او در دادگاه کیفری بین‌المللی (ICC) باشند. «کریم خان»، دادستان دیوان کیفری بین‌المللی، به دنبال صدور حکم بازداشت برای هر دوی آنها است.

به هر حال، چنین شهادتی از سوی خبرنگاران صرفاً به مقامات اسرائیل ختم نمی‌شود. این شهادت‌ها همچنین کشورهای غربی را درگیر کرده و رسانه‌های مطرح را در مسیر برخورد با دولت‌های خود قرار می‌دهد. رسانه‌های غربی وظیفه خود را در حالی که غرب مرتکب جنایت می‌شود، به عنوان پاسخگو کردن قدرت‌ها نمی‌بینند.

سانسور فلسطینی‌ها در رسانه‌های غربی

خبرنگاران افشاگر به تدریج در حال مطرح کردن موضوعاتی هستند که چگونه سازمان‌های خبری معتبر- از جمله بی‌بی‌سی و گاردین به اصطلاح لیبرال- صداهای فلسطینی را نادیده می‌گیرند و نسل‌کشی را کم‌اهمیت جلوه می‌دهند. تحقیقاتی که اخیراً توسط رسانه «نووآرا» انجام شد نشان داد که در بخش‌هایی از اتاق خبر گاردین با استانداردهای دوگانه‌اش در مورد اسرائیل و فلسطین، نارضایتی فزاینده‌ای وجود دارد.

چرا هیچ سرو صدایی درباره رسوایی مجله یهودی انگلیسی «جوییش کرونیکل» (تواریخ یهودی) در مورد انتشار اطلاعات نادرست توسط این مجله ایجاد نشد. بر اساس گزارش‌ها «ایلان پری»، نویسنده مجله «کرونیکل»، طی ماه‌های گذشته مجموعه‌ای از گزارش‌ها را در مورد جنگ غزه منتشر کرده و مدعی شده که گزارش‌هایش را بر اساس داده‌های منابع امنیتی اسرائیلی انتشار داده است اما تعدادی از رسانه‌های عبری و برخی روزنامه‌نگاران که در مورد محتوای آن گزارش‌ها تردید داشتند، به این نتیجه رسیده‌اند که او دروغ گفته است. ویراستاران این مجله اخیراً تفسیری از نویسنده برجسته فلسطینی «سوزان ابوالحوا» را پس از اصرار او بر اینکه اجازه دارد کشتار غزه را «هولوکاست زمان ما» نامید، سانسور کردند.

در طول دوران رهبری «جرمی کوربین» در حزب کارگر، ستون‌نویسان ارشد گاردین، مانند «جاناتان فریدلند»، بر این نکته تأکید داشتند که تنها یهودیان، حق دارند تعریف کنند که ظالم و مظلوم چه کسی است.این موضوع به بحث‌های گسترده‌ای درباره حقوق و هویت‌طلبی یهودیان و چالش‌های مرتبط با تعبیری که ممکن است نسبت به انتقادات از اسرائیل وجود داشته باشد، دامن زد. اما به نظر نمی‌رسد که این حق شامل فلسطینیان شود.

روزنامه نگاران غربی می‌گویند تحت «کنترل خفه‌کننده» از سوی سردبیران ارشد رسانه‌های خود قرار دارند و این فشار «تنها در صورتی وجود دارد که آنها مطلبی در انتقاد از اسرائیل منتشر کنند.

همان‌طور که کارکنانی که با «نووآرا» صحبت کردند، اشاره کردند، روزنامه خواهر گاردین، که به روزنامه «اوبزروار» معروف است، هیچ مشکلی برای باز کردن صفحات خود به روی نویسنده یهودی بریتانیایی، «هاوارد جکوبسون»، نداشت تا هرگونه گزارشی درباره این واقعیت ثابت‌شده که اسرائیل هزاران کودک فلسطینی را در غزه کشته است را به عنوان «انگ خونخواری» مورد انتقاد قرار دهد. یک خبرنگار کهنه‌کار گاردین در این زمینه گفت این روزنامه بیشتر نگران واکنش‌ها به مسائلی است که به اسرائیل نسبت داده می‌شود تا به فلسطینی‌ها. یکی دیگر از کارکنان گاردین اعتراف کرد که غیرقابل تصور است که این روزنامه به عنوان سانسورکننده یک نویسنده یهودی دیده شود. اما به نظر می‌رسد سانسور کردن یک نویسنده فلسطینی مشکلی نداشته باشد.

روزنامه نگاران دیگر گزارش می‌دهند که تحت «کنترل خفه‌کننده» از سوی سردبیران ارشد رسانه‌های خود قرار دارند و می‌گویند این فشار «تنها در صورتی وجود دارد که شما مطلبی در انتقاد از اسرائیل منتشر کنید». براساس گفته‌های کارکنان، واژه «نسل‌کشی» تقریباً در این روزنامه ممنوع است، به جز در پوشش خبری دیوان بین‌المللی دادگستری (ICJ) که قضات آن ۹ ماه پیش حکم دادند که در رابطه با اسرائیل یک مورد «قابل قبول» از نسل‌کشی وجود دارد. از آن زمان، وضعیت به طرز چشمگیری بدتر شده است.

روزنامه نگاران افشاگر

به‌طور مشابه، «سارا»، یک افشاگر که به‌تازگی از اتاق خبر بی‌بی‌سی استعفا داده و درباره تجربیاتش با برنامه « Listening Post » الجزیره صحبت کرده است، گفت که فلسطینی‌ها و حامیانشان به‌طور مکرر از آنتن پخش کنار گذاشته می‌شوند یا تحت پرسش‌های تحقیرآمیز قرار می‌گیرند. «سارا» که از کار در شبکه «بی‌بی‌سی» استعفا داد با الجزیره صحبت کرد گفت که نوعی لجاجت در میان سردبیران اجرائی وجود دارد. به گفته وی اکثر میهمانانی که قرار است از موضع فلسطین دفاع کنند قبل از ورود به شبکه مورد بررسی قرار می‌گرفتند و به آنها اطلاع می‌دادند که لزومی به استفاده از واژه صهیونیستی نیست.

به‌گفته برخی منابع، حتی میهمانان و فلسطینی‌های که از اعضای خانواده‌شان را در غزه از دست داده‌اند نیز به میل برای حضور در شبکه هستند. دلیل این بی‌میلی نگرانی درباره تأثیرات منفی بر سلامت روانی آن‌ها به دلیل پرسش‌های تهاجمی و سختی است که از طرف مجریان برنامه‌ها به آن‌ها ارائه می‌شود. براساس گفته‌های سارا، فرآیند بررسی و ارزیابی مهمانان بالقوه در بی‌بی‌سی به شدت بر فلسطینی‌ها و همچنین افرادی که نسبت به قضیه آن‌ها و سازمان‌های حقوق بشر همدل هستند، متمرکز است. در مقابل، بررسی‌های پیشینه به ندرت برای مهمانان اسرائیلی یا یهودی انجام می‌شود. به گفته وی در جست و جوها اگر مشخص شود که یک مهمان از کلمه «صهیونیسم»- ایدئولوژی دولتی اسرائیل- در یک پست رسانه اجتماعی استفاده کرده است، می‌تواند برای حذف وی از یک برنامه کافی باشد.

حتی مقامات یکی از بزرگ‌ترین سازمان‌های حقوق بشر در جهان، یعنی « سازمان دیده بان حقوق بشر» مستقر در نیویورک، به خاطر انتقادات خود از اسرائیل به عنوان نفرات غیرمجاز در بی‌بی‌سی شناخته شدند، با این که این شبکه قبلاً به گزارش‌های آن‌ها در پوشش بحران‌های اوکراین و دیگر درگیری‌های جهانی استناد کرده بود. در مقابل، مهمانان اسرائیلی «اجازه داشتند هر چیزی که می‌خواستند بگویند و با اعتراض کمی مواجه می‌شدند»، از جمله دروغ‌هایی درباره آتش زدن یا سر بریدن نوزادان توسط حماس و ارتکاب تجاوز جمعی.

ایمیلی از سوی بیش از ۲۰ خبرنگار بی‌بی‌سی در فوریه(اسفند ماه) گذشته برای «تیم دیوی»، مدیرکل بی‌بی‌سی، ارسال شده بود و هشدار داده بود که پوشش خبری این سازمان احتمالاً «به کمک و همراهی با نسل‌کشی از طریق سانسور داستان‌ها» منجر خواهد شد. این سوگیری‌ها در پوشش بی‌بی‌سی، ابتدا درباره غزه و اکنون، با کاهش علاقه رسانه‌ها به نسل‌کشی، درباره لبنان بسیار آشکار بوده است. به عنوان مثال، تهدیدات نتانیاهو مبنی بر نسل کشی به سبک غزه علیه مردم لبنان در اوایل این ماه در صورتی که رهبران خود را سرنگون نکنند، توسط تیتر بی‌بی سی این‌گونه مورد توجه قرار گرفت: « نتانیاهو درخواستی که به مردم لبنان دارد، در بیروت به گوش‌های ناشنوا می‌رسد». خوانندگان عاقل بی‌بی سی به اشتباه باید چنین استنباط می‌کردند که نتانیاهو می‌کوشد به نفع مردم لبنان عمل کند (با آماده شدن برای قتل آن‌ها)و اینکه آن‌ها در نپذیرفتن پیشنهاد او ناسپاسی می‌کنند.

همه جا در رسانه‌های جریان اصلی همین داستان بوده است. در یکی دیگر از لحظات خارق‌العاده و فاش‌کننده، «کی برلی» از اسکای نیوز در این ماه از کشته شدن چهار سرباز اسرائیلی در حمله پهپاد حزب‌الله به یک پایگاه نظامی در داخل اسرائیل خبر داد. با مراسم بزرگداشتی که معمولاً برای درگذشت یکی از اعضای خانواده سلطنتی بریتانیا در نظر گرفته شده بود، او به آرامی نام چهار سرباز را با عکسی از هر یک روی صفحه نمایش داد.

او دو بار تاکید کرد که هر چهار نفر فقط ۱۹ سال داشتند. به نظر می‌رسید اسکای نیوز نمی‌دانست که این سربازان بریتانیایی نیستند و دلیلی وجود ندارد که مخاطبان انگلیسی به‌ویژه از مرگ آنها ناراحت شوند. سربازان همیشه در جنگ کشته می‌شوند، این یک خطر شغلی است. علاوه‌بر این اسرائیل این سربازان را به میدان جنگ فرستاده است و اگر سن آنها به اندازه‌ای نبوده است که در غزه و لبنان بجنگند و کشته شوند باید اسرائیل مقصر جلوه داده شود. اما مهم‌تر از آن، تیپ گولانی اسرائیل که این سربازان به آن تعلق داشتند، در قتل عام فلسطینیان در یک سال گذشته نقش اصلی را داشته است. نیروهای این تیپ مسئول بسیاری از ده‌ها هزار کودک کشته و مجروح در غزه بوده‌اند. هر یک از این چهار سرباز بسیار کمتر از هزاران کودکی که به دست تیپ آنها سلاخی شده‌اند، سزاوار همدردی و نگرانی « کی برلی» بودند. هرگز نامی از این این کودکان برده نمی‌شود و تصاویر آنها به ندرت نشان داده می‌شود، به ویژه به این دلیل که جراحات آنها معمولاً بیش از حد وحشتناک است.

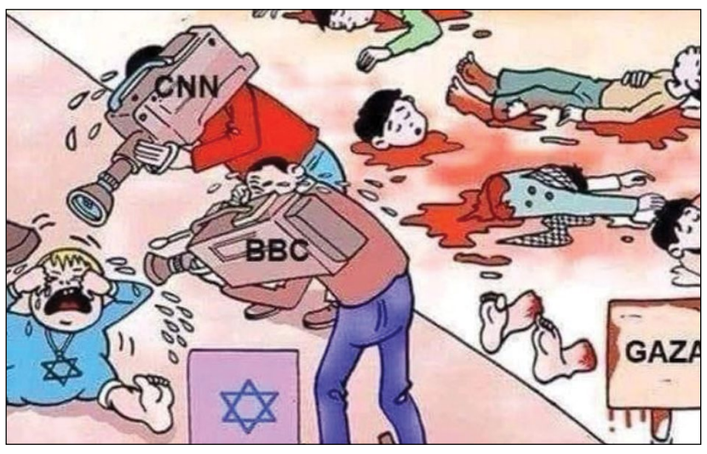

این شواهد بیشتر از دنیای وارونه‌ای بود که رسانه‌های حاکم سعی در عادی‌سازی آن برای مخاطبان خود دارند. به همین دلیل آمارها در ایالات متحده، جایی که پوشش اخبار غزه و لبنان حتی ممکن است بیشتر از این غیرمنطقی باشد، نشان می‌دهد که اعتماد به رسانه‌ها به پایین‌ترین حد خودش رسیده. کمتر از یکسوم پاسخ‌دهندگان - ۳۱ درصد - گفتند که هنوز «اعتماد زیادی »یا « به اندازه کافی اعتماد» به رسانه‌های جمعی دارند.

سرکوب مخالفت‌ها

اسرائیل دولتی است که پوشش نسل کشی خود را دیکته می‌کند؛ ابتدا با قتل روزنامه نگاران فلسطینی که آن را در زمین گزارش می‌کردند و سپس با اطمینان از اینکه خبرنگاران خارجی اهلی شده و دست پرورده به خوبی از کشتار دور می‌مانند و در تل‌آویو و اورشلیم به دور از آسیب هستند و مانند همیشه، اسرائیل توانسته است به همدستی حامیان غربی خود در سرکوب مخالفان در داخل تکیه کند.

هفته گذشته پلیس ضد تروریسم در لندن به خانه « آسا وینستانلی» روزنامه‌نگار تحقیقی بریتانیایی، منتقد صریح اسرائیل و لابی‌گران آن در بریتانیا، یورش برد. اگرچه پلیس او را دستگیر یا متهم نکرده است- حداقل هنوز- آنها دستگاه‌های الکترونیکی او را مصادره کردند. به او هشدار داده شد که در پست‌هایش در شبکه‌های اجتماعی به دلیل «تشویق تروریسم»تحت نظر قرار گرفته است. پلیس گفت که دستگاه‌های وی به عنوان بخشی از تحقیقات در مورد جرایم تروریستی مشکوک «حمایت از یک سازمان ممنوع» و «انتشار اسناد تروریستی» کشف و ضبط شده است.

پلیس تنها به خاطر قانون سختگیرانه و ضد آزادی بیان تروریسم در بریتانیا می‌تواند اقدام کند. بخش ۱۲ این قانون به عنوان مثل بیان نظری که ممکن است به عنوان همدلانه با مقاومت مسلحانه فلسطینی‌ها در برابر اشغال غیرقانونی اسرائیل تفسیر شود را - حقی که در حقوق بین‌الملل تثبیت شده اما به‌طور کلی در غرب به عنوان تروریسم رد می‌شود - خود یک جرم تروریستی تلقی می‌کند. خبرنگارانی که در رسانه‌های رسمی تربیت نشده‌اند و همچنین فعالان همبستگی با فلسطین، زمانی که درباره نسل‌کشی اسرائیل در غزه صحبت می‌کنند باید مسیر پرخطر و دشواری را در زمینه قانونی که عمدتاً مبهم تعریف شده، دنبال کنند.

«وینستانلی» اولین روزنامه نگاری نیست که متهم به نقض قانون تروریسم می‌شود. در هفته‌های اخیر، «ریچارد مدهرست»، روزنامه‌نگار آزاد، در بازگشت از سفر خارج از کشور در فرودگاه «هیترو» شهر لندن دستگیر شد. یک خبرنگار- فعال دیگر، «سارا ویلیکنسون»، پس از آنکه خانه‌اش توسط پلیس مورد تفتیش قرار گرفت، به‌طور موقت دستگیر شد. وسایل الکترونیکی آنها نیز ضبط شد. در همین حال، «ریچارد بارنارد» یکی از بنیانگذاران گروه «اقدام فلسطین» که به دنبال ایجاد اختلال در عرضه تسلیحات بریتانیا به نسل کشی اسرائیل است، به دلیل سخنرانی‌هایش در حمایت از فلسطینی‌ها متهم شده است.

به‌نظر می‌رسد که همه این اقدامات بخشی از یک کمپین خاص پلیس است که به‌طور ویژه خبرنگاران و فعالان همبستگی فلسطینی را هدف قرار داده است. پیامی که احتمالاً این عملیات‌ها باید منتقل کند این است که دولت بریتانیا به دنبال هر کسی است که با صدای بلند علیه تداوم تسلیح و همدستی دولت بریتانیا در نسل کشی اسرائیل صحبت کند. نکته قابل توجه این است که رسانه‌های حاکم نتوانسته‌اند حملات اخیر به روزنامه نگاران حامی فلسطین و نقش مطبوعات آزاد در این زمینه را پوشش دهند یورش به خانه وینستانلی و دستگیری‌ها به منظور ارعاب دیگران، از جمله روزنامه‌نگاران مستقل، به سکوت از ترس عواقب صحبت کردن است. این موضوع هیچ ارتباطی با تروریسم ندارد. بلکه این خود تروریسمی است که از سوی دولت بریتانیا صورت می‌گیرد. بار دیگر، دنیا در حال وارونه شدن است.

پژواک‌هایی از تاریخ

غرب در حال پیشبرد یک کمپین جنگ روانی علیه مردم خود است: آن‌ها مردم را تحت فشار قرار می‌دهند و دچار سردرگمی می‌کنند، نسل‌کشی را به عنوان «دفاع از خود» طبقه‌بندی کرده و مخالفان آن را به عنوان نوعی «تروریست» معرفی می‌کنند. این گسترش آزار و اذیت از «جولیان آسانژ»، بنیانگذار ویکی لیکس به دیگران است که سالها در زندان امنیتی بلمارش لندن حبس شده بود روزنامه‌نگاری بی‌سابقه او- افشای تاریک‌ترین اسرار کشورهای غربی- به عنوان جاسوسی تعریف شد. جرم او فاش ساختن این بود که بریتانیا و آمریکا مرتکب جنایات جنگی سیستماتیک در عراق و افغانستان شده‌اند.

اکنون، در ادامه آن سابقه، دولت بریتانیا در تعقیب خبرنگاران افشاگر است. هفته گذشته، من در جلسه‌ای در بریستول علیه نسل کشی غزه شرکت کردم که در آن سخنران اصلی به دلیل عدم صدور روادید ورود توسط دولت بریتانیا، غایب بود. مهمان غایب - که مجبور شد از طریق زوم به ما بپیوندد - «ماندلا ماندلا » نوه نلسون ماندلا بود که به‌مدت چند دهه به عنوان تروریست محبوس بود و سپس به نخستین رهبر آفریقای جنوبی پس از آپارتاید تبدیل شد و به یک دولتمرد بین‌المللی پرآوازه شناخته شد. «ماندلا ماندلا» تا همین اواخر یکی از اعضای پارلمان آفریقای جنوبی بود. گزارش‌های رسانه‌ای حاکی از آن است که بریتانیا مصمم بود مانع ورود ماندلا به انگلیس شودزیرا او مانند پدربزرگش، مبارزه فلسطینی‌ها علیه آپارتاید اسرائیل را به طور نزدیک به مبارزه قبلی علیه آپارتاید در آفریقای جنوبی مرتبط می‌داند.

به نظر می‌رسد که پژواک‌های تاریخ به طور کامل برای مقامات ناشناخته است: بریتانیا بار دیگر خانواده ماندلا را با تروریسم مرتبط می‌سازد. پیش از این برای محافظت از رژیم آپارتاید آفریقای جنوبی بود.

حالا این کار برای حمایت از رژیم آپارتاید و نسل‌کشی بدتر اسرائیل انجام می‌شود. دنیا واقعاً سرگردان شده است. و ظاهراً «رسانه‌های آزاد» غرب نقش مهمی در تلاش برای عادی جلوه دادن دنیای وارونه ما بازی می‌کند. این تنها می‌تواند با نادیده گرفتن گزارش‌گری نسل‌کشی در غزه محقق شود. در عوض، روزنامه‌نگاران غربی در عمل بیشتر شبیه به قلم به دستانی عمل می‌کنند که وظیفه آنها تنها ثبت دیکته‌های اسرائیل است.

سازمان‌های خبری غربی مثل بی‌بی‌سی و گاردین صداهای فلسطینی را نادیده می‌گیرند و نسل‌کشی اسرائیل را کم‌اهمیت جلوه می‌دهند.

میهمانان برنامه‌های بی‌بی‌سی قبل از حضور مورد بررسی قرار می‌گیرند و تنها کافی است در شبکه‌های اجتماعی آنها واژه صهیونیسم به کار برده باشند و همین مسئله برای کنار گذاشتن آنها کافی است.

سی ان ان با انتشار گزارشی سربازان اسرائیلی را به‌عنوان قربانیان واقعی جنگ غزه معرفی کرده است در حالی که همزمان مشغول کشتار ملت فلسطین‌هستند.